

ningsbeløbene for smaa, kan der bødes paa Urimeligheder ved, at Arbejderforsikrings-Raadet sætter Invaliditetsgraden højere op. Der er i Aarenes Løb forebragt mig mange Tilfælde, hvor jeg har fundet, at Erstatningsbeløbene var ganske urimelig smaa og navnlig i Sammenligning med, hvad hele denne Understøttelse koster de paagældende, som har Forsikringspligt. En Lærling i en jydsk By fik venstre Haands Pegefinger læderet paa en saadan Maade, at den ligger fast over venstre Haands Langfinger. Denne Lærling tilkendte man 600 Kr. Lokalkendte Folk siger, at det er i Virkeligheden, naar man ser hen til dette unge Menneskes Forhold, en Urimelighed, at han ikke kan opnaa mere. Jeg skal nu ikke opholde mig derved, men nævne et andet Tilfælde, hvor det drejer sig om en voksen Arbejder, en Familieforsørger, en Skovarbejder i Syd-sjælland. Han faar kvæstet venstre Haand, de 4 Fingre er omtrent stive. Han kan ikke med denne Haand holde paa en Økse, Skovl eller Spade. Ogsaa ham tildeles der 600 Kr. en Gang for alle i Understøttelse. Den lokale Læge, H. Nielsen i Næstved, har overfor mig udtalt, at det er en ganske meningsløs Afgørelse fra Raadets Side. Men da den vedkommende kommer ind til Raadet her i København, staar der to Læger og tager ham under Behandling. De brækker paa Haanden og siger: Det er jo Skaberi, at De ikke kan lukke den Haand! Jeg, der staar som denne Mands Værge og kender Forholdene, siger, at det er en Skandale, at Folk, som Staten antager og lønner, kan optræde paa den Maade overfor de Folk, her er Tale om. Jeg har henvendt mig til Arbejderforsikrings-Raadet for denne Mand som for saa mange, men jeg har faaet det Svar: Sagen er afgjort, der er ikke mere at gøre ved den Ting. Jeg begriber overhovedet ikke den Maade, hvorpaa disse Læger optræder. Jeg tror, at den Læge, der behandler en tilskadekommen ude i Provinsen gennem Uger eller Maaneder, ved lige saa god Besked om, hvorvidt det er en Simulant, han har for sig, eller en ærlig Mand, som de to Herrer, eller hvor mange det er, man har til sin Raadighed i Arbejderforsikrings-Raadet. Jeg vil sige til de Godtfolk fra denne Plads paa manges Vegne her i

Landet, hvis Sag jeg har plæderet overfor Raadet i mange Aar, at hvis de ikke ønsker, at den Opfattelse skal brede sig ud over Landet, at de føler sig først og fremmest som værende i Forsikrings-selskabernes Sold, maa de anlægge en anden Optræden. Jeg vil i alt Fald paatale paa det bestemteste, at man uden nogen som helst Begrundelse sigter en Mand, som har mistet sin Førlighed i den Grad, jeg her skildrer, som Simulant og kalder det Skaberi, naar han ikke kan lukke sin Haand. Denne Mand har sidste Vinter faaet at vide, hvad det betød at blive arbejdsløs og kun at have stakkels 600 Kr. at klare sig selv med og forsørge sin Familie. Men jeg tilbageviser altsaa specielt paa denne Skovarbejders Vegne den Uforskammethed, der her er udvist.

Jeg sagde, at man skulde næsten tro, at Spørgsmaalet om at værges Selskaberne mod at komme af med for mange Penge var vigtigere end at faa truffet en virkelig retfærdig Afgørelse. Men der er slet ingen Grund til at nære Betænkkelighed i den Henseende; Selskaberne klarer sig nok, den tvungne Ulykkesforsikring er i Realiteten en Guldgrube for vore Selskaber. Naar jeg nærmere skal dvæle lidt herved, skal jeg holde mig til en Kilde, hvis Værdi man ikke kan underkende, nemlig til de Oplysninger, som Fuldmægtig i Arbejderforsikrings-Raadet Zeuthen officielt er fremkommet med. Maa jeg forudsikke, at i Fjor forhøjede Selskaberne Præmien for løs Medhjælp, f. Eks. for en Rengøringskone, fra 3 Kr. til 6 Kr., og Præmien for Tjenestepiger fra 5 Kr. til 10 Kr. Jeg var, da vi vedtog den sidste Revision af Ulykkesforsikringsloven — jeg var ikke Medlem af Udvalget —, saa dum at tro, at der ikke kunde ske den Slags Forhøjelser, uden at det Nævn, vi fik nedsat, skred ind. Formanden for dette Nævn er jo Professor Sindballe, Justitsministeren for en Dag, han, der aldrig kom i Seng, medens han var Minister, som der er blevet sagt. Men nu sover han vist temmelig godt, han har i hvert Fald ikke været vaagen nok til at se, at der her foregaar noget ganske urimeligt og uforsvarligt.

Disse Selskaber klarer sig nok, mener jeg, og jeg skal tillade mig at stille Forholdet skarpt frem, for at det kan blive